

LIBRIS | We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Carroll, Lewis

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor și în Țara Oglinzilor /
Lewis Carroll ; il. de Martina Peluso. - București : RAO Distribuție, 2021
ISBN 978-606-006-537-1
I. Peluso, Martina (il.)
821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

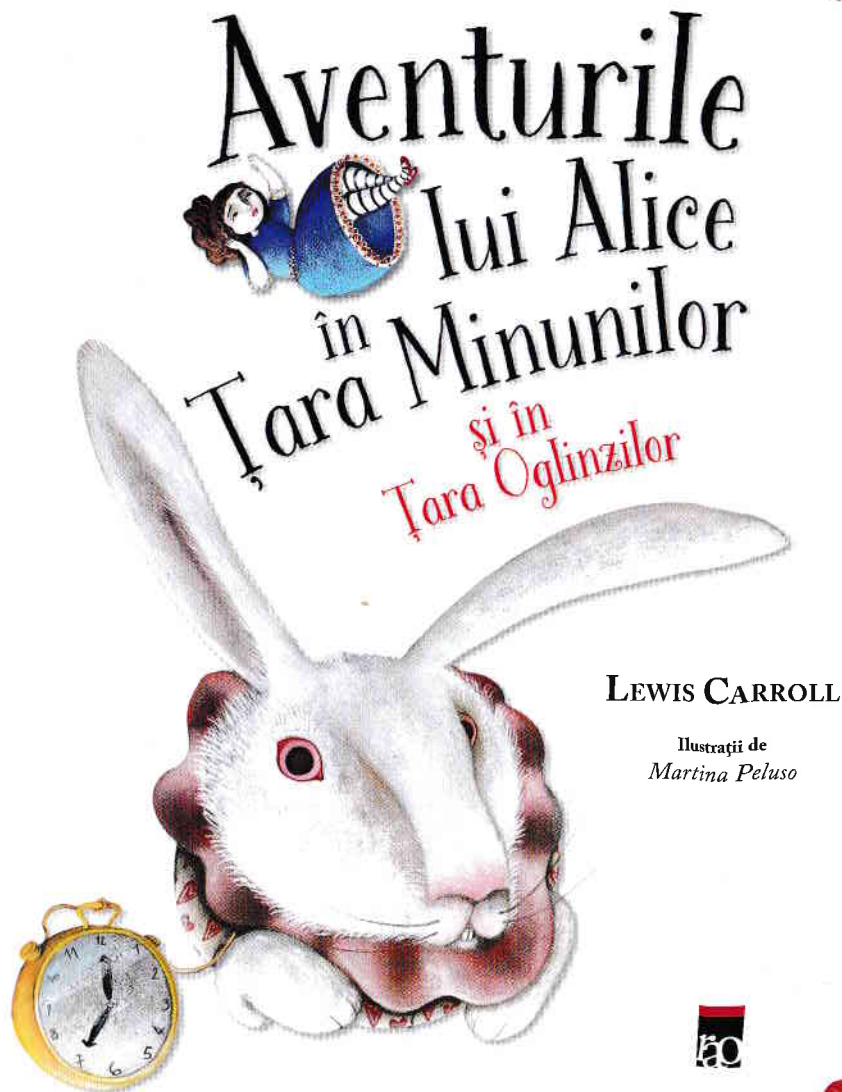
Lewis Carroll
Alice's Adventures in Wonderland & Through the Looking Glass
Copyright © Miles Kelly Publishing Ltd. 2015
Toate drepturile rezervate

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor și în Țara Oglinzilor
Copyright © RAO Distribuție, 2020
pentru versiunea în limba română

Traducerea din limba engleză:
Irina Chiș-Dan prin Lingua Connexion
&
Miruna Moraru

2021

ISBN 978-606-006-537-1

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor 6-129

- 1 Prin vizuina Iepurelui 8
- 2 Balta de lacrimi 18
- 3 O cursă fără căpătâi și o Poveste cu Coadă Lungă 28
- 4 Iepurele îl trimite în casă pe Micul Bill 38
- 5 Sfaturi de la o Omidă 50
- 6 Porcul și piperul 62
- 7 O petrecere nebună 75
- 8 Terenul de crochet al Reginei 89
- 9 Povestea Falsei Țestoase 102
- 10 Dansul homarilor 115
- 11 Cine a furat tartele? 127
- 12 Dovada lui Alice 138

Alice în Țara Oglinzilor 150-309

- 1 Casa din Oglindă 152
- 2 Grădina cu flori însuflețite 168
- 3 Găzele din Oglindă 182
- 4 Tweedledum și Tweedledee 196
- 5 Lână și apă 214
- 6 Humpty Dumpty 229
- 7 Leul și Unicornul 246
- 8 „E o invenție proprie“ 259
- 9 Regina Alice 279
- 10 Scuturarea 300
- 11 Trezirea 302
- 12 Cine a visat? 304

Dincolo de poveste 310

Prin vizuina Iepurelui

Alice se plictisise să stea pe bancă, lângă sora ei, și să nu facă nimic; o dată sau de două ori trase cu ochiul la cartea surorii ei, dar nu avea nici imagini, nici dialoguri. „Ce rost are o carte dacă nu conține nici imagini, nici dialoguri?” se întrebă Alice.

Așa că se gândi (atât cât putea, pentru că se simțea foarte adormită și lipsită de vlagă din cauza caniculei) dacă plăcerea de a face o ghirlandă din margarete merita efortul de a se ridica și de a culege florile, când, deodată, un Iepure Alb, cu ochii roșii, trecu în grabă pe lângă ea.

Nu era nimic deosebit în această întâmplare, iar Alice nici nu ar fi băgat-o în seamă prea mult, dacă nu ar fi auzit Iepurele zicând:

– O, Doamne! O să întârzii!

Când s-a gândit la asta mai târziu, și-a dat seama că acest fapt ar fi trebuit să îi atragă atenția, dar la momentul respectiv totul i se părea foarte normal; însă când Iepurele scoase un ceas din buzunarul vestei și se uită la el, după care se grăbi, Alice se ridică în picioare pentru că își dădu seama că nu mai văzuse niciodată până atunci un iepure cu o vestă din care să scoată un ceas de buzunar. Arzând de curiozitate, alergă după el prin poiană și ajunse la timp să-l vadă sărind într-o vizuină aflată sub un gard viu.

Imediat sări și Alice după el, fără a se gândi cum ar mai putea să iasă vreodată de acolo.

Vizuina era dreptă, ca un tunel, după care aluneca brusc în jos, atât de brusc, încât Alice nu avu nici măcar un moment în care să-i dea prin minte să se oprească

înainte de a aluneca spre ceea ce părea a fi un puț foarte adânc.

Ori puțul era foarte adânc, ori căderea foarte lentă, pentru că găsi răgazul să se uite împrejur și să se întrebe ce se va întâmpla după asta. La început, încercă să se uite în jos, ca să-și dea seama spre ce se îndrepta, dar era prea întuneric pentru a vedea ceva; apoi se uită la pereții puțului și observă că erau acoperiți cu dulapuri și rafturi pentru cărți; din loc în loc, văzu hărți și poze atârinate. În timp ce aluneca, luă un borcan de pe un raft: era inscripționat „Marmeladă de portocale“, dar, spre marea ei dezamăgire, era gol; Alice nu vru să arunce borcanul, ca nu cumva să omoare pe cineva, așa că îl puse pe unul dintre dulăpioare în timp ce trecea pe lângă ele.

„Păi, își spuse Alice, după o prăbușire ca asta, nu o să mă mai plâng când voi cădea pe scări! Cât de curajoasă mă vor considera toți cei de acasă! Mai ales dacă nu o să zic nimic, nici dacă ar fi să cad de pe casă!“ (Ceea ce ar fi fost foarte probabil.)

În jos, în jos, în jos. Nu avea să se oprească odată căderea?

– Mă întreb: câți kilometri am alunecat până acum? rosti ea cu voce tare. Cred că mă apropii de centrul pământului. Ia să vedem: asta ar însemna șase mii patru sute treizeci și șapte de kilometri, cred eu. (Vedeți voi, Alice învățase câteva chestii de genul acesta la școală și se gândea că, deși nu era o foarte bună ocazie de a dovedi câte știe, pentru că nu era nimeni care să o audă,

totuși era un moment bun să exerseze.) Da, cam asta ar fi distanța – dar mă întreb la ce latitudine și longitudine am ajuns? (Alice nu avea idee ce însemna latitudinea, nici longitudinea, dar se gândi că sunt cuvinte frumoase și importante.)

După care începu din nou:

– Mă întreb dacă o să cad direct prin pământ! Ce amuzant va fi să ies prin partea unde oamenii umblă cu capul în jos! Antipatiile, cred – acum era mai degrabă bucurăoasă că nu o auzea nimeni, pentru că nu i se părea deloc a fi cuvântul potrivit –, dar va trebui să-i întreb care e numele țării. Scuzați-mă, doamnă, aici este Noua Zeelandă? Sau Australia? (Încerca să fie politicoasă în timp ce vorbea – imaginați-vă cum e să fiți politicoși în timp ce cădeți! Credeți că s-a descurcat?) Și ce ignorantă vor crede că sunt! Nu, nu voi putea întreba, poate voi vedea scris undeva.

În jos, în jos, tot în jos. Nu avea nimic altceva de făcut, așa că, în curând, Alice începu din nou să vorbească:

– Cred că lui Dinah îi voi lipsi foarte mult diseară! (Dinah era pisica.) Sper că își vor aminti de farfúrioara ei cu lapte la ora ceaiului. Dinah, draga mea, mi-aș dori să fii cu mine! Nu există șoareci pe aici, mă tem, dar ai putea prinde un liliac, care seamănă foarte mult cu un șoarece, să știi. Dar oare pisicile mănâncă liliaci?

Lui Alice i se cam făcea de-acuma somn, așa că se întrebă, pe jumătate adormită:

– Pisicile mănâncă liliaci? Pisicile mănâncă liliaci?

Și, câteodată, se întreba dacă liliicii mănâncă pisici, dar, din moment ce nu putea răspunde niciuneia din cele două întrebări, nu prea avea importanță cum formula întrebarea. Simțea cum o ia somnul și tocmai începea să viseze că se plimba, mână în mână, împreună cu Dinah și că o întreba, foarte serios: Dinah, spune-mi adevărul: ai mâncat vreodată un liliac?, când, dintr-odată, buf, buf! dădu peste o grămadă de bețe și de frunze uscate, oprindu-se din cădere.

Alice nu se lovi deloc și sări imediat în picioare. Se uită în sus, dar totul era întunecat deasupra, în fața ei se afla un alt pasaj lung. Încă putea vedea cum Iepurele Alb alcarga de-a lungul lui. Nu avea niciun moment de pierdut: Alice fugi ca vântul ajungându-l tocmai la timp ca să-l audă zicând:

– Pe urechile și pe mustățile mele, cât de târziu s-a făcut!

Alice era foarte aproape în spatele lui, dar, când luă curba, Iepurele Alb nu se mai vedea nicăieri. Se afla într-o sală lungă și joasă, luminată de o serie de lămpi atârinate de tavan.

Încăperea era mărginită de uși, dar toate erau încuiate, iar când Alice termină de cercetat fiecare ușă în parte, se îndreptă, tristă, spre mijlocul odăii, întrebându-se cum avea să mai iasă de acolo.

Dintr-odată, descoperi o măsută din sticlă, cu trei picioare; pe ea nu era decât o cheiță aurie, iar primul gând al lui Alice a fost că s-ar putea potrivi într-una dintre

ușile din jur, dar, vai!, ori încuietorile erau prea mari, ori cheia prea mică, așa că nu izbuti să deschidă nicio ușă. Totuși, după ce înconjură camera pentru a doua oară, trase de o perdeluță pe care o mai văzuse și înainte, iar în spatele ei descoperi o ușă micuță, de vreo optsprezece centimetri. Vârî cheia în încuietoare și, spre mare ei bucurie, aceasta se potrivea.

Alice deschise ușa și văzu că duce spre un pasaj nu mai mare decât gaura unui șobolan. Îngenunche, se uită prin ușă și află acolo una dintre cele mai frumoase grădini din câte văzuse vreodată. Cât de mult își dorea să poată ieși din camera aceea întunecată și să se plimbe printre straturile de flori și printre izvoarele acelea reci, dar pe ușă nu îi încăpea nici măcar capul „și, chiar de mi-ar încăpea capul, se gândi sărmana Alice, nu mi-ar fi de niciun folos fără umeri. Oh, cât de mult îmi doresc să mă fi putut strânge ca un telescop! Cred că aș reuși dacă aș ști de unde să încep“. Vedeți voi, atât de multe lucruri neobișnuite se întâmplaseră în ultima vreme, încât Alice începuse să creadă că doar foarte puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Nu avea niciun rost să stea lângă ușiță, așa că se duse din nou la măsuță, sperând că va găsi o altă cheie sau măcar un manual cu instrucțiuni despre cum ar putea un om să se strângă ca un telescop. De data aceasta, descoperi o sticlă („care în mod sigur nu a fost aici înainte“, își zise Alice), iar în jurul sticlei era o hârtiuță

pe care erau scrise frumos, cu majuscule, cuvintele „BEA-MĂ!“.

Era bine că scria pe ea „bea-mă“, dar micuța și înțeleapta Alice nu avea de gând să se grăbească să facă așa ceva.

– Nu, prima dată verific, spuse ea, să văd dacă nu scrie „otravă“. Alice citise câteva povestioare despre copii care fuseseră arși și mâncați de fiare sălbatice, și alte chestii neplăcute, și toate astea din cauză că nu respectaseră câteva reguli simple pe care prietenii lor îi învățaseră, cum ar fi aceea că un vătrau încins te va arde dacă îl ții prea mult în mână, și că dacă îți tai foarte adânc degetul cu cuțitul, vei sângera; iar ea nu uită că dacă bei dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, e aproape sigur că, mai devreme sau mai târziu, îți va face rău.

Totuși, pe această sticlă nu scria „otravă“, așa că Alice se grăbi să guste și descoperi că era foarte plăcută (avea, de fapt, un gust amestecat de tartă de cireșe, cremă de zahăr, ananas, curcan fript, caramelle și pâine prăjită cu unt), așa că o bău pe toată foarte repede.

– Ce senzație ciudată! exclamă Alice. Cred că mă strâng ca un telescop!

Și chiar așa era: nu avea mai mult de douăzeci și cinci de centimetri, iar fața i se luminează când își dădu seama că avea mărimea potrivită pentru a trece prin ușiță, ca să ajungă în grădina aceea minunată. Totuși, înainte să intre, mai așteptă câteva minute pentru a vedea dacă urma să se mai micșoreze sau nu: avea emoții în privința asta, „s-ar

putea, își zise Alice, să mă topesc cu totul, ca o lumânare. Mă întreb cum aș fi atunci?“ și încercă să își imagineze cum arata flacăra unei lumânări după ce era stinsă, pentru că nu își amintea să fi văzut așa ceva vreodată.

După o vreme, văzând că nu se mai întâmplă nimic, hotărî să meargă imediat în grădină, dar, vai!, sărmana Alice! Când ajunsese la ușă, își dădu seama că uitase de cheița aurită, iar când se întoarse la masă ca să o ia, observă că nu mai ajungea la ea. O putea vedea foarte bine prin sticlă și încercă din răputeri să se cațăre pe unul dintre picioarele măsuței, dar era prea alunecos; când obosi de la atâta încercat, sărmana de ea se așeză jos și începu să plângă.

– Gata, nu are rost să plângi atât! își spuse Alice cu asprime. Te sfătuiesc să te oprești imediat!

De obicei, își dădea sfaturi foarte bune (cu toate că le urma extrem de rar) și câteodată se certa pe sine atât de rău, încât își provoca singură plânsul; ținea minte că odată se trăsese singură de ureche pentru că se înșelase pe sine la un joc de crochet – acestei copile îi plăcea foarte mult să se prefacă a fi două persoane diferite. „Dar acum nu are niciun sens, gândi Alice, să mă prefac că sunt două persoane; din moment ce abia dacă a mai rămas din mine suficient pentru a fi o singură persoană respectabilă!“

După o vreme, ochii i se opriră asupra unei cutiuțe din sticlă, aflată sub măsuță: o deschise și găsi înăuntru o prăjiturică, pe care era scris cu coacăze cuvântul „MĂNÂNCĂ-MĂ!“.

– O să o mănânc, hotărî Alice, și, dacă mă va face mai mare, voi ajunge la cheiță, iar dacă mă va face mai mică, voi putea să mă strecur pe sub ușă, așa că, oricum ar fi, tot voi ajunge în grădină, și nu-mi pasă ce se va întâmpla!

Mușcă atent din prăjitură, în orice caz întrebându-se cu entuziasm: „Ce va fi? Ce va fi?“ ținându-și mâna deasupra capului, ca să vadă cum se transformă, și fu foarte surprinsă să observe că rămânea la fel. De obicei, așa se întâmplă când cineva mănâncă o prăjitură, dar Alice se obișnuise atât de mult să se aștepte la lucruri imposibile, încât i se părea de-a dreptul plictisitor și prostesc ca lucrurile să se desfășoare normal.

Așa că se puse pe treabă și, în curând, termină toată prăjiturica.